

при участието на секретар-протоколита Галина Добрева разгледа в закрито заседание на 16 юни 2005 г. конституционно дело № 1 от 2005 г., докладвано от съдията Маргарита Златарева.

Конституционният съд е сезиран с искане на 48 народни представители от XXXIX Народно събрание за обявяване за противоконституционен Закона за държавния бюджет на Република България за 2005 г. (ЗДБ 2005 г.), изцяло и евентуално отделни негови разпоредби: чл. 1, ал. 2, т. 4 в частта за “структурни реформи в т. ч. за развитието на образованието и науката 130 млн.”; чл. 1, ал. 2 III т. 1.3; чл. 2 и § 16, ал. 1 от преходните и заключителните му разпоредби в частта относно държавния заем с Bank Austria Creditanstalt AG Viena за изграждане на нова педиатрична университетска болница, предложен за утвърждаване в приложение № 7 (ДВ, бр. 115 от 30.12.2004 г.).

I.

В искането се поддържа, че сезирането на Народното събрание със законопроекта за държавен бюджет на Република България за 2005 г. е в нарушение на правилата за изготвянето и внасянето му - чл. 87, ал. 2 и чл. 106 от Конституцията, поради което противоречи и на принципа за правовата държава. Твърди се, че нормата на чл. 1, ал. 2, т. 4 в частта “за структурни реформи в т. ч. за развитието на образованието и науката” е приета на едно четене в противоречие с чл. 4, ал. 1, чл. 73 и чл. 88, ал. 1 от Конституцията. С процедурни нарушения се свързва според искателите и създаването на разпоредбите на чл. 1, ал. 2 III, т. 1.3 и чл. 2 ЗДБ 2005 г. относно бюджета на съдебната власт. Сочи се още, че с включване на договора за държавен заем в размер 36 295 000 евро за изграждане на нова педиатрична университетска болница в списъка на заемите за утвърждаване през бюджетната година се нарушават принципите за еднакви правни условия за стопанска дейност, водещо до нелоялна конкуренция и “за равнопоставеността в обществения и стопански живот на държавата”, изведен от чл. 6 от Конституцията. На последно място се поддържа, че Законът за държавния бюджет на Република България за 2005 г. като цяло е в противоречие с прогласеното в преамбюла на Конституцията, че България е социална държава и с конституционните разпоредби на чл. 16 и 48, поради “драстично съкращаване на националната програма от социални помощи към осигуряване на заетост”.

С определение от 8.02.2005 г. Конституционният съд е допуснал искането за

разглеждане по същество, конституирайки като заинтересувани страни: Народното събрание, президента на републиката, Министерския съвет, министъра на финансите, министъра на правосъдието, министъра на труда и социалната политика, министъра на образованието и науката, Висшия съдебен съвет, Върховния касационен съд, Върховния административен съд, главния прокурор, Националната следствена служба, Конфедерацията на независимите синдикати в България, Конфедерацията на труда "Подкрепа", Националният професионален съюз "Промяна".

II.

В изпълнение на предоставената им от Конституционния съд възможност становища по делото са депозирали Народното събрание, Министерският съвет, министърът на финансите, министърът на правосъдието, министърът на труда и социалната политика, министърът на образованието и науката, Висшият съдебен съвет, Конфедерацията на независимите синдикати в България (КНСБ). Допълнително становище относно т. 1 и 2 от искането са представили искателите, а относно т. 4 - министърът на здравеопазването. Останалите конституирани страни не са представили становище.

Повечето от заинтересуваните страни са на мнение, че искането и в петте негови части е неоснователно и че Законът за държавния бюджет на Република България за 2005 г. като цяло и в отделните атакувани разпоредби не противоречи на Конституцията.

По-различно е становището на КНСБ, където категоричен извод за конституционното съответствие на закона не се прави по отношение чл. 1, ал. 2 III, т. 1.3 и чл. 2 ЗДБ 2005 г. за бюджета на съдебната власт, като изводът се предоставя на Конституционния съд с оглед липсата на информация от протоколите от заседанията на Народното събрание. В останалите части искането не се подкрепя.

Мнение за противоконституционност на ЗДБ 2005 г. изцяло, поради нарушаване на цялостния законодателен процес при приемането му, се излага в становището на Висшия съдебен съвет (ВСС). Поддържа се като основание за несъответствие с Конституцията липсата на доклад към законопроекта, изготвен от Министерския съвет съгласно изискванията на чл. 22, ал. 1 от Закона за устройство на държавния бюджет. Неконсолидирането на проектобюджета на съдебната власт в проекта за държавен бюджет, представен от МС, и опорочаването на начина на гласуване на чл. 1

и 2 ЗДБ 2005 г. в частта за съдебната власт и при двете четения се сочи като противоконституционно нарушаване на процедурата. По същество се твърди за многобройни и съществени различия между показателите, предвидени в проектобюджета на МС, и тези, посочени в проектобюджета на ВСС, което води до накърняване независимостта на съдебната власт и до невъзможност за осъществяване на вменената от Конституцията задача за правораздаване. Изразява се становище разходите за съдебната система да се предвиждат като процент от brutния вътрешен продукт на страната - не около 1,5%, както е в настоящия случай, а 4,5%.

Като доказателство по делото са приложени и проучени стенографските дневници от XXXIX Народно събрание, съдържащи обсъждането на ЗДБ 2005 г. на първо и второ гласуване, докладите по законопроекта от всички постоянни комисии на НС, становището по законопроекта на Сметната палата, докладът на Временната анкетна комисия за проверка на Споразумението за експортна кредитна линия за инвестиционен проект между Република България и Банка Австрия Кредитанщалт и Договора за проектиране, построяване и оборудване на нова педиатрична университетска болница между Република България и фирма "Вамед Инженеринг" - Виена, Австрия, както и стенографските дневници на НС, съдържащи обсъждането на Закона за годишния бюджет за 2004 г.

III.

Конституционният съд, преценявайки доводите на искателите, становищата на заинтересуваните страни и съображенията на законодателя при приемане на оспорените разпоредби, прие за установено следното:

По-голяма част от оплакванията за противоконституционност на ЗДБ 2005 г. както изцяло, така и по отношение на посочените отделни негови разпоредби се свеждат до твърдения за нарушаване на реда за неговото приемане. (Само в два от петте пункта се атакува съдържателното му несъответствие.) Затова за нуждите на настоящата проверка най-напред следва да се очертаят конституционните граници, в които може да се простира законодателният процес при приемане на закона за годишен бюджет на държавата.

Конституцията посочва като процедурни изисквания следните правила: изготвяне и внасяне на законопроекта само от МС - чл. 87, ал. 2; приемането му от НС - чл. 84, т. 2, необходим кворум и наличие на мнозинство при гласуване - чл. 81, ал. 1 и 2;

обсъждане и приемане на закона на две гласувания - чл. 88, ал. 1. При проверката за конституционност Конституционният съд следи спазването именно на тези рамки, които чисто технически могат да бъдат уточнени и с императивни норми, извън тези на Конституцията (например в Правилника за организацията и дейността на Народното събрание - ПОДНС, и в Закона за устройство на държавния бюджет). Нарушенията на другите норми подлежат на конституционна проверка, ако са свързани с елементите, изискуеми от конституционния мащаб.

1. Относно процедурата при внасяне на законопроекта

Възраженията на искателите се свеждат до оплаквания за липса на изготвен от Министерския съвет доклад по законопроекта и неподписването му лично от министър-председателя.

Законопроектът за държавен бюджет на Република България за 2005 г. е внесен в Народното събрание с доклад от 100 страници, изготвен и подписан от министъра на финансите. Приложено е решение № 850 от 27. 10. 2004 г. на Министерския съвет, с което е одобрен проектозаконът, и съпроводително писмо, подписано от зам. министър-председател.

1.1. От посочените факти Конституционният съд прави извод, че конституционната предпоставка - законопроектът за държавен бюджет да бъде внесен в Народното събрание от Министерски съвет като цяло, е спазена.

Изискването Народното събрание да изслуша доклад на МС, представен от министъра на финансите по законопроекта, не фигурира в конституционната рамка, очертаваща реда за приемане на закона за годишния държавен бюджет. Такова правило е създадено от чл. 22, ал. 1 ЗУДБ и детайлизира процедурата. Очевидно съпроводителният доклад играе роля на мотиви към законопроекта, които да изяснят нуждата и последиците от приемането му. Но изрично задължение за представяне на такъв доклад, дори задължение за мотивиране на законопроектите по принцип, Конституцията не предписва на вносителя. Затова в случая извод за противоконституционност не може да бъде направен. Евентуалното нарушаване на допълнителни изисквания, посочени в ЗУДБ, не води до нарушения, включени в конституционния мащаб на проверка по внасяне на законопроекта в Народното събрание, а оттук и до противоконституционност на целия закон. (В този смисъл Решение № 3 от 1991 г. по к.д. № 17 от 1991 г., Решение № 3 от 1995 г. по к.д. № 6 от

1995 г., Решение № 7 от 1998 г. по к.д. № 5 от 1998 г., Решение № 5 от 2003 г. по к.д. № 5 от 2003 г.)

Конституционният съд счита, че разпоредбата на чл. 87, ал. 2 от Конституцията е спазена и чрез представянето на законопроекта с мотивите към него от министъра на финансите като представител на Министерския съвет както пред водещата комисия по бюджет и финанси, така и в парламента при първо четене (експресна стенограма от 427 заседание от 24. 11. 2004 г. на НС, 371,2).

Въпросът за формалната ангажираност на целия Министерски съвет, а не само на министъра на финансите с философията на финансовия план на държавата за 2005 г. се изчерпва с разглеждането, обсъждането и вземането на решение за одобряване на проектозакона за държавния бюджет от Министерския съвет. А въпросът за политическата ангажираност не стои пред Конституционния съд.

1.2. Същите съображения са валидни и за възражението, че законопроектът е подписан от зам.министър-председател вместо от министър-председателя. Разликата с очертаната правна картина при първото оплакване е тази, че изискване точно министър-председателят да подпише проектозакона за държавен бюджет не е предвидено и по закон. Министерският съвет е колективен държавен орган - чл. 108, ал. 1, и представителството му не е изрично възложено от Конституцията само на министър-председателя. Дали от факта, че законопроектът за държавния бюджет за 2005 г. е внесен в НС с подписа на зам.министър-председател, могат да се правят политически изводи, е въпрос, който не е предмет на конституционна преценка.

1.3. Не може да се приеме и доводът, че нарушаването на законови норми при внасяне на законопроекта е изразено в такава степен, че води до нарушаване на принципа за правовата държава. Конституционният съд вече е имал повод изрично да очертае с какво съдържание е изпълнен принципът на правовата държава, за да не се натоварва той прекомерно и често с очаквания за приложението му в конституционния процес. Според Решение № 1 от 27.01.2005 г. по к.д. № 8 от 2004 г. “правова държава включва упражняване на държавната власт на основата на конституция, в рамките на закони, които материално и формално съответстват на Конституцията и които са създадени за запазване на човешкото достойнство, за постигане на свобода, справедливост и правна сигурност”. Изхождайки от този най-общ и синтезиран израз на понятието, в конкретния случай Конституционният съд счита, че неспазването на формалното изискване на чл. 22, ал. 1 ЗУДБ не води до

дисбаланс в правната сигурност, не представлява произвол на изпълнителната власт и на мнозинството в Народното събрание, защото не произвежда правни последици с обратен знак за правовия ред. Обратно, след изложените факти и аргументи за формирана воля на компетентния орган - Министерския съвет, и с философията на проектозакона за държавния годишен бюджет по-скоро изводът за противоконституционност на ЗДБ 2005 г. на основание на твърдените процедурни нарушения ще бъде акт на правна несигурност и непредсказуемост.

С оглед изложеното Конституционният съд приема, че като цяло процедурата по внасяне на законопроекта в Народното събрание не е нарушена по смисъла на чл. 87, ал. 2 от Конституцията.

2. Относно процедурата при приемане на чл. 1, ал. 2, т. 4 в частта “за структурни реформи в т. ч. за развитие на образованието и науката 130 млн.”

Както се посочи вече, в тази част се прави оплакване за приемане на разпоредбата на едно гласуване.

Видно от стенографските протоколи на Народното събрание при обсъждане на законопроекта преди първото гласуване, за допълнителните средства за образованието в размер 135 млн. лв., предвидени в проектобюджета, се говори както от министър М. Велчев (427 заседание на НС от 24.11.2004 г., 372.3), така и от депутатите Б. Цеков и М. Севлиевски (428 заседание на НС от 25.11.2004 г., 408.1 и 420.2). Изрично е споменато, че това перо предстои да бъде отразено.

При второто четене на закона писменото предложение на народни представители за включване на оспорваната част от разпоредбата, разгледано от Комисията по бюджет и финанси и включено в доклада ѝ с мнение да бъде прието, е отразено във вида, в който е прието (63 извънредно заседание на НС от 14.12.2004 г., 240.1).

При тези данни оплакването, че чл. 1, ал. 2, т. 4 ЗДБ 2005 г. в частта “за структурни реформи в т. ч. за развитие на образованието и науката 130 000,0” е приет само на едно гласуване, се явява неоснователно.

Ако първото четене на един законопроект е стадий, в който той се обсъжда и гласува в цялост, при второто четене се обсъждат и гласуват детайлите, като всяка добавка или изменение не следва да излиза от общия дух, общите принципи на законопроекта, очертани при първото му гласуване. Очевидно поставянето на перото от 130 млн.лв.

за образованието в отделен ред на чл. 1 ЗДБ 2005 г., а дори и предвиждането му допълнително не представлява излизане от общата философия на законопроекта за приоритет на образованието в годишния бюджет. Дали става дума за “редакционна поправка” или за съществена промяна в перото “резерв за непредвидени разходи”, обвързан с т. 1 и 2 на раздел II чл. 1, ал. 2 ЗДБ 2005 г., е въпрос по същество в рамките на законодателните правомощия, който се вменя в заявения приоритет на ЗДБ 2005 г. и не противоречи на принципите на приетия на първо гласуване законопроект.

Що се отнася до допълнително и за първи път направените възражения (в становището на искателите) срещу несъответствието на обсъжданата разпоредба с начина, по който се изразходват средствата, посочен в § 69 от преходните и заключителните разпоредби на закона, това оплакване касае правомерността на изпълнението на Закона за държавния бюджет на Република България за 2005 г., което не е под контрола на Конституционния съд.

3. Относно приемане на бюджета на съдебната власт - чл. 1, ал. 2, III т. 1.3 и чл. 2 ЗДБ 2005 г.

Твърди се, че при гласуване на разпоредбите от закона, свързани с бюджета на съдебната власт, са нарушени конституционни принципи и процедурни правила. Поддържа се, че има разминаване между гласуването в пленарна зала и твърденията за гласуването в Комисията по бюджет и финанси за проектобюджета на ВСС и становището на Министерския съвет относно него.

Конституционният съд приема, че процедурата по изготвяне и внасяне на законопроекта за държавен годишен бюджет от Министерския съвет и от ВСС за бюджета на съдебната власт, представлява част от цялостния процес по приемане на един закон, поради което счита за необходимо да се проследят и фактите, предшестващи гласуването на закона в тази част, в която насока са направени и оплаквания.

А фактите такива, каквито се установиха от приложените стенограми на Народното събрание и протоколи от постоянните комисии, са следните:

Министерският съвет внася в Народното събрание проектозакона за бюджета за 2005 г. заедно с проектобюджета на съдебната власт, изготвен от ВСС, както и становище

по последния от Министерския съвет. Изрично във въведението на доклада към законопроекта е отбелязано, че бюджетът на съдебната власт така, както той е предложен от ВСС, е включен/консолидиран в проекта за закон, затова по-нататък в доклада се разглеждат подробно параметрите по бюджета на съдебната власт, предложени от ВСС. Същевременно самият проектозакон е съставен така, че след предложените от ВСС разпоредби на чл. 1, 2 и 5 поотделно е посочено становището на Министерския съвет по тях. В таблица са съпоставени параметрите на бюджета на съдебната власт според становището на Министерския съвет с тези от бюджета на съдебната власт за 2004 г.

При първото гласуване в пленарната зала проектозаконът в частта за бюджета на съдебната власт е приет в цялост, включващ както проектобюджета, изготвен от ВСС, така и становището на Министерския съвет в тази част. При второто гласуване изрично се приемат предложенията, изразени в становището на Министерския съвет.

Поставя се въпросът - налице ли са съществени процедурни нарушения, водещи до несъответствие с очертания конституционен мащаб на проверка при приемане бюджета на съдебната власт.

В много свои решения Конституционният съд е очертал правомощията на ВСС, Министерския съвет и Народното събрание по съставяне, внасяне и приемане бюджета на съдебната власт, за да се спазва конституционното изискване за самостоятелността му - чл. 117, ал. 3.

Така, както се посочиха фактите, процедурата по изготвяне на бюджета на съдебната власт от ВСС, консолидирането му с общия държавен бюджет и внасянето му в цял обем в НС от МС съответства на смисъла, вложен в Конституцията и тълкуван в решенията на Конституционния съд.

Становището на Министерския съвет по същество е законодателно предложение, представляващо органична част на законопроекта. То подлежи на обсъждане още от внасянето на законопроекта в парламента наред с проектобюджета, изготвен от ВСС. Затова Конституционният съд не вижда процедурни нарушения при гласуването му в бюджетната комисия преди първо четене, както и гласуването му в пленарната зала с необходимия кворум и мнозинство. Следователно предписаните от Конституцията две гласувания на закона в тази част са спазени.

Самостоятелността на бюджета на съдебната власт не е накърнена и от факта, че бюджетът, изготвен от ВСС, внесен в Народното събрание консолидиран с целия проектобюджет на държавата, е обсъждан в парламента с участието на представителите на ВСС - те са били изслушвани в отделните постоянни комисии, а председателят на бюджетната комисия във ВСС е защитавал бюджета на съдебната власт в пленарната зала при второто четене на законопроекта.

Конституционният съд няма за цел да обсъжда дали приетият проект е с ниски показатели и дали с този бюджет съдебната власт ще изпълни задачата си да правораздава успешно през 2005 г., в каквата насока няма направени оплаквания. Най-често подобен вид преценка е в сферата на законодателната целесъобразност. (Единствено, ако конституционно установен орган е лишен от бюджет, респ. е предвидено флагрантно намаление на бюджета му от предходната година, може да се обсъжда по същество годишният бюджетен план на конституционно ниво - Решение № 17 от 1995 г. по к.д. № 13 от 1995 г., Решение № 4 от 2003 г. по к.д. № 2 от 2003 г.) Правомощие на Народното събрание е да прецени параметрите на бюджета на ВСС и взаимоотношенията му с републиканския бюджет.

4. Относно включване на договора за държавен заем за изграждане на нова педиатрична университетска болница в списъка на заемите за утвърждаване през бюджетната година - § 16, ал. 1 от преходните и заключителните разпоредби на ЗДБ 2005 г. в частта относно приложение № 7

Оплакванията срещу законовия текст визират нарушаване на конституционната процедура при сключване на договора за държавен заем, а по същество - противоречие с конституционните принципи на пазарната икономика, върху основата на която е изградена съвременната икономика на Република България.

Разпоредбата на § 16, ал. 1 ПЗР на ЗДБ 2005 г. определя параметрите, в които Министерският съвет през текущата година може да одобрява държавни заеми за финансиране на конкретно посочени проекти, а оспорваната част от приложение № 7, за което се отнася § 16, ал. 1, е държавен заем с Bank Austria Creditanstalt AG Viena за изграждане на нова педиатрична университетска болница.

Следва да се направи уточнение, че предмет на конституционната проверка може да бъде самата законова разпоредба във формален смисъл и с оглед съответствието само на нейното съдържание с конституционни принципи.

4.1. От формална гледна точка текстът на § 16, ал. 1 е приет на две гласувания при необходим кворум и мнозинство, в каквата насока не се правят оплаквания.

По същество - дали договърът следва да бъде включен в списъка на държавните заеми, които през текущата бюджетна година могат да бъдат утвърдени по съответния ред, е въпрос на законодателна целесъобразност, свързана с контролните функции на парламента спрямо управленските решения на Министерския съвет.

4.2. Всички възражения на искателите са насочени спрямо сключването и съдържанието както на споразумението за експортна кредитна линия за 36 295 000 EUR с австрийската банка, така и на Договора за проектиране, построяване и оборудване на нова педиатрична университетска болница между Република България и "Вамед Инженеринг" - Виена, Австрия. (През март 2004 г. и двата договора са сключени, а на 28.10. 2004 г. Министерският съвет одобрява допълнителни споразумения, които отлагат влизането в сила на договорите - 4 месеца след ратификацията. Към настоящия момент договорите не са ратифицирани, макар че са внесени в Народното събрание проектозаконали за ратификацията им.)

Конституционният съд не може да провери самия договор за държавен заем с банка Кредитанщалт, Австрия. И това е така, тъй като в договора държавата участва като субект на частни правоотношения с чуждестранно търговско дружество. Само международни договори, регулирани от публичното право, подлежат на конституционна проверка при упражняване на правомощието на Конституционния съд по чл. 149, ал. 1, т. 4, пр.1 от Конституцията. Отделен е въпросът, че искането е предявено по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията срещу самата законова разпоредба. В този смисъл Конституционният съд подробно се е произнесъл в Определение № 6 от 28. 05. 2002 г. по к.д. № 8 от 2002 г.

По същите съображения конституционната проверка не може да се разпростре и спрямо договора за проектиране и изграждане на детска педиатрична болница с търговско дружество от Австрия, срещу който също има оплаквания.

4.3. Независимо от това Конституционният съд счита за необходимо да поясни защо твърденията за противоречие на атакуваната разпоредба с чл. 19, ал. 1 и 2 от Конституцията са неоснователни и на друго основание. Законът за държавния годишен бюджет представлява годишен финансов план на държавата за текущата година и съдържа публичноправни норми. Принципите за еднакви правни условия за

стопанска дейност и предотвратяване на нелоялната конкуренция регулират стопанската дейност на равнопоставени правни субекти и са относими спрямо законови норми с частноправен характер. В този смисъл Конституционният съд се е произнесъл още с Решение № 11 от 1995 г.

Неравното третиране на различните болнични заведения, в какъвто смисъл очевидно е направеното възражение за нарушение на чл. 6 от Конституцията, произлиза от целевото предназначение на вече одобрения договор за държавен заем. Следва да се подчертае, че конституционната разпоредба на чл. 6 се отнася до равенството на гражданите пред закона, защитава техните основни човешки права и е неприложима за юридически лица.

5. Относно “драстично съкращаване на националната програма от социални помощи към осигуряване на заетост”

Твърди се накрая, че Законът за държавния бюджет на Република България за 2005 г. като цяло е в противоречие с основното начало в преамбюла на Конституцията, че България е социална държава и с конституционните разпоредби на чл. 16 и 48, поради “драстично съкращаване на националната програма от социални помощи към осигуряване на заетост”. Не се сочи конституционно несъответствие на конкретна законова разпоредба.

В чл. 5, т. 10 (в искането неправилно е посочен чл. 4, т. 10) ЗДБ 2005 г. се определят приходи, разходи, субсидии и излишък на Министерството на труда и социалната политика. Посочените цифри не могат да се свържат с националната програма “От социални помощи към осигуряване на заетост”. Видно от становището на министъра на труда и социалната политика цитираната програма е само една от програмите, включени в Националния план за действие по заетостта. Всички те се финансират и от държавния бюджет, поради което не може да се определи на ниво закона за годишния държавен бюджет каква част от предвиденото финансиране се предвижда за програмата “От социални помощи към осигуряване на заетост”.

Вярно е, че годишният бюджет на държавата съдържа финансовия механизъм за осигуряване на основните права на гражданите и осигурява средства за изпълнение на законите, предвиждащи правото на труд и създаващи механизми за подпомагане на различни категории нуждаещи се лица. Конституционен механизъм за проверка, дали предвидените в бюджета средства са достатъчни за защита на едно от гарантираните

от Конституцията социални права, не съществува. Дори да е възможно да се посочат някакви цифри, абстрактността им е твърде голяма, а правото да се преценява съотношението между необходимостта на подпомаганите лица и възможностите на държавата е предоставено на парламента.

С оглед това неоснователно се явява възражението, свързано с намалените средства за една от социалните програми, за да може то да доведе до извод за противоконституционност на целия закон.

Предвид всички изложени съображения искането в цялост се явява неоснователно и следва да се отхвърли, поради което Конституционният съд

РЕШИ:

Отхвърля искането на 48 народни представители от XXXIX Народно събрание за обявяване за противоконституционен Закона за държавния бюджет на Република България за 2005 г., изцяло и евентуално следните негови разпоредби: чл. 1, ал. 2, т. 4 в частта “за структурни реформи в т. ч. за развитието на образованието и науката 130 млн.”; чл. 1, ал. 2 III т. 1.3; чл. 2 и § 16, ал. 1 от преходните и заключителните му разпоредби в частта за държавния заем с Bank Austria Creditanstalt AG Viena за изграждане на нова педиатрична университетска болница в приложение № 7 (ДВ, бр. 115 от 30.12.2004 г.).